

Sag være afgjort i Løbet af 15 Aar, og det forekommer mig, man kan sige, at i Reglen vil det være den samme Jæster, der sidder ved Jæstet i disse 15 Aar. Naturligvis kan der møde Tilfælde, hvor dette ikke sker, men i Gjennemsnit tør jeg nok sige, at 15 Aar endogsaa er lavt regnet for Varigheden af et Livsfæste. Er dette imidlertid saa, at man i Almindelighed kan antage, at den samme Jæster sidder ved Jæstet i de 15 Aar, i hvilke denne Betaling finder Sted, vil ogsaa den Fordel, Jernbanen maa antages at yde den paagjældende Egn og Eiendom overensstemmende med Lovens Løfte antages ubestridt at komme Jæsteren tilgode. Naar man gaar ud fra, at Baneanlægget bringer den paagjældende Egn et saa stort Gode, at den i Løbet af 15 Aar skal bidrage til at vederlægge Staten dette Gode gennem Betaling af Bidraget, maa man ogsaa konsekvent gaa ud fra, at den Jæster, der i disse 15 Aar sidder ved Jæstet, er den, som nyder den virkelige Fordel af det Offer, som Staten har bragt den paagjældende Egn, og at der derfor ikke er Anledning til, at Eieren skal betale Halvdelen af Bidraget, thi han har, saalænge Jæsteren sidder ved Jæstet, altsaa i de 15 Aar, Jæstet antages at være, ikke nogen Fordel af Anlægget, men kan kun vente ved Jæstledighed at opnaa Noget gennem høiere Indfæstning. Hvad man nu end maatte mene om dette Raisonnement — og det kan vel nok stille sig noget forskjellig efter de forskellige Standpunkter, man i det Hele indtager — vil jeg dog tillige gøre den praktiske Betragtning gjældende, at denne Lov, som jo nu er paa det Nærmeste ved at gaa Stærtsiden igennem med et Resultat, som dog det store Flertal her i Thinget maa antages at være velfornøiet med, ikke vil kunne blive til virkelig Lov, uden at den i det andet Thing modtager en ganske ekstraordinær og tilmed særlig velvillig Behandling, og det tør dog vistnok, naar vi ville være ærlige, forudsiges som temmelig sikkert, at man her bringer et Spørgsmaal ind, som let i det andet Thing, jeg vil ikke sige kan sætte Lidenskaberne i Bevægelse, thi dertil er Spørgsmaalet ikke stort nok, men ganske vist kan gøre det andet Thing mindre tilbøjeligt til at lade Loven blive en saadan hurtig og særlig velvillig Behandling tilbed. Jeg tror, at denne Betragtning veier maasse nok saa meget som det andet Raisonnement, jeg har tilladt mig at opstille, thi det er min Overbevisning og Tro, at hvis de Herrer, som have stillet dette Forslag, ikke ville vise Resignation, — vi have jo idag allesammen, med Undtagelse af de Herrer, der ere blevne overstemte, vist Resignation — vil Forslaget dog maasse ikke blive til Lov. Jeg vil derfor henstille til de ærede Medlemmer, om de ikke i Betragtning af disse særlige Omstændigheder kunne finde sig foranledigede til at tage Ændringsforslaget tilbage eller dog til ikke meget stærkt at holde paa, at det bliver vedtaget.

Indenrigsministeren (Steel): De af det ærede Flertal stillede Ændringsforslag skal jeg tiltræde. Hvad Ændringsforslaget under Nr. 68 angaar, da maa jeg bestemt fraraade det ærede Thing at vedtage det, idet jeg anser det for at være af den Bessaffenhed, at det i de fleste Tilfælde i væsentlig Grad vilde lægge praktiske Hindringer veien for, at dette Lovforslag virkelig kommer til Nytte, og naar det ærede Medlem har anført som Grund til at stille det, at han ønskede at føre Noget af Byrden fra Hartkornet over paa Formue og Leilighed, saa er det allerede af den Grund, der er anført af det ærede Medlem for Odense (Koch), ikke nødvendigt at gaa den Vej. Jeg maa endvidere gøre opmærksom paa, at efter § 50 i Loven om Landkommunernes Styrelse er Amtsrådet bemyndiget til at det Jæseløb, som noget Aar skal udskrives paa Hartkornet i den enkelte Amtsrådsreds, at ligne indtil en Trediedel paa Sognekommunerne, altsaa for en Del paa Formue og Leilighed, og man vil saaledes derigennem, hvis man vil, kunne faae en Del af det omhandlede Bidrag overført paa Sognekommunerne, hvor Ligningen sker dels paa Hartkorn, dels paa Formue og Leilighed. Ogsaa Ændringsforslaget Nr. 24 maa jeg meget bestemt fraraade Thinget at vedtage. Det har blandt andet ogsaa ved at sætte Fristen for Betalingen af det Tilskud, der skal ydes af Egnen, til 15 Aar, været Lanken at fjerne et Spørgsmaal, som jo ikke har saa overmaade megen praktisk Betydning, men dog kan vække Bæmselighed ved Lovens Behandling. Det er klart, at, saalænge Brugeren sidder ved Forpagtningen eller Jæstet, er det ham, der alene nyder Fordel af Jernbanen, medens Eieren Fordel deraf først opptaar paa den Tid, da Jæstet eller Forpagtningen ophører. Dersom nu Eieren skulde betale Halvdelen af Afgiften i de 15 Aar, vilde han komme til at give et meget usforholdsmæssigt stort Bidrag, idet han ikke blot maatte føre selve Summen til Udgift, men ogsaa Rente og Rentens Renter i al den Tid, han ikke havde nogensomhelst økonomisk Fordel af Jernbanen. Naar man har henpeget til en lignende Bestemmelse i Expropriationsloven af 26de Mai 1868, hvorefter Bidraget paalignes Eieren og Brugeren hver med Halvdelen, saa er der foruden de øvrige Forskelligheder, som det ærede Medlem for Odense (Koch) paaviste, ogsaa den, at dette Bidrag paalignes alene Hartkornet som et Bidrag til Amtrepartitionsfonden, medens i nærværende Tilfælde Bidraget kunde blive at udrede ogsaa af Formue og Leilighed. Det kan ske i det Tilfælde, som blev antydnet af det ærede Medlem for Odense, hvor enkelte Sogne, paa Grund af den ganske særlige Interesse, som de have i et Jernbaneanlæg, foranlediges til at paatage sig Udredelsen af et frivilligt Bidrag. Dette bliver da som Kommunebidrag udredt af Hartkorn og Formue og Leilighed, og vil vel i Reg-